

Det samme burde vi gøre over for nogle af de lande, vi taler om her, eksempelvis Litauen. Det er ikke nogen fornærmelse at kræve visumpligt, og det har ikke noget med Jylland og Sjælland at gøre. Det har noget at gøre med, at vi får en lille sikkerhed for, at der ikke kommer nogle personer ind derovre, som vi ikke vil have ind, fordi de kan være kriminelle. På samme måde skal vi danskere også have visum for at komme til USA, så helt forfærdeligt er det vel heller ikke.

Med hensyn til hælerne har fru Anne Bastrup da fuldstændig ret i, at det er galt med hælerne, og det er da ikke sådan, at vi vil beskytte hælerne overhovedet. Det tror jeg heller ikke forslagsstillerne vil, og vi er da meget parat til at kigge på strafferammerne, men det er altså ikke det, der står på dagsordenen i dag. Beslutningsforslaget omhandler lige præcis ikke det område. Men vi vil da helt klart være meget indstillet på også at se på strafferammerne for hælervirk-somhed, og det tror jeg i øvrigt er meget generelt for Folketinget. Der er ikke noget som helst med, at vi ikke gider kigge på det område overhovedet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så går vi videre i ordførrækken. Fru Sonja Albrink.

Sonja Albrink (CD):

Forslagsstillerne ønsker med dette forslag at sætte fokus på indbrudskriminaliteten og gennem ændringer i straffelov og retsplejelov forsøge at højne trygheden og genskabe respekten for boligens ukrænkelighed, og i CD hilser vi dette initiativ meget velkommen.

Der er nogle mere principielle ting i forslaget, som vi i CD gerne vil have undersøgt under udvalgsarbejdet; men vi mener som sagt, at forslaget, vi behandler her, er et velkomment udspil.

Det er en særdeles ubehagelig følelse at komme hjem til en dør, som er sparket ind, og finde sit hjem hæret og raseret af tyve. Tanken om, at vildfremmede mennesker har gået rundt i stuerne og rodet i ens egne ting, er næsten ubærlig, og da opklaringsprocenten samtidig ikke er noget at råbe hurra for, er sandsynligheden for, at man får sine ting igen, og at gerningsmanden i det mindste bliver straffet, ikke særlig stor. Derfor er nogle nye initiativer også helt på sin plads.

At straf og varetægtsfængsling så ikke gør det hele, er vel ingen i tvivl om. Der kræves efter vores opfattelse også en oprioritering af den poli-

timæssige indsats, ja, måske i det hele taget en langt større fokus på denne form for kriminalitet.

Forslaget har to elementer. For det første ønsker forslagsstillerne en lovændring, der medfører, at indbrud adskilles fra andre former for tyveri, noget som vistnok kendes fra bl.a. engelsk og amerikansk lovgivning. Forslagsstillerne ønsker, at der for indbrud kan idømmes op til 4 års fængsel, hvilket rent faktisk er mere end en fordobling af den nuværende strafferamme i straffelovens § 285, som jo er den almindeligst anvendte i relation til indbrud.

Jeg kan sige, at hverken udskilning af indbrud som en forbrydelse med et selvstændigt gerningsindhold eller den foreslåede strafferamme er noget, der skræmmer os. Selvfølgelig bør der indhentes nogle sagkyndige betragtninger om hensigtsmæssigheden af en sådan ordning, men vi er som udgangspunkt positivt indstillet.

Med hensyn til spørgsmålet om varetægtsfængsling af indbrudstyre i op til 1 uge, når gerningsmanden er taget på fersk gerning, er vi som udgangspunkt helt enige i, at det er krænkende, når gerningsmanden slippes løs kort efter anholdelsen, og vi er også enige i, at politiet skal have de bedst mulige betingelser for at opklare forbrydelserne. Men man må altså stadig huske på, at der også er andre hensyn, som skal varetages, nemlig de retssikkerhedsmæssige.

Begrundelsen for en kortvarig varetægtsfængsling af hensyn til politiets mulighed for at undersøge, om gerningsmanden har andre forhold, er anført i betænkningen fra 1974. Den er også gengivet i forslaget, men den holder efter min opfattelse ikke længere. Politiet har i dag i kraft af den teknologiske udvikling rent faktisk mulighed for inden for de 24 timer, anholdelsen kan udstrækkes til, tid til at undersøge, om der er sandsynlighed for, at en anholdt har andre forhold på samvittigheden, og hvis det viser sig at være tilfældet, er der måske endda mulighed for at varetægtsfængsle efter de gældende regler.

Mit indlæg skal ikke tolkes som en afvisning af denne del af forslaget. Vi vil meget gerne tale videre om dette emne, men der er efter vores opfattelse behov for at supplere forslaget med et krav om, at sagerne gøres hurtigere færdige, således at der kan ske en hurtig domfældelse, og varetægtsfængsling og afsoning derfor kommer i umiddelbar forlængelse af hinanden. Så er der nemlig sund fornuft i det.